

„Utazás a felszabadulás történelmébe”

A kirándulásunk mottójaként azt tűzném ki, hogy „*Utazás a felszabadulás történelmébe*”. A reformáció maga is egy felszabadulás volt, és mindaz ami azt követte, egyházilag egy felszabadító harc volt. A látogatásunk minden helyszínén szó esett a felszabadulásról.

Kirándulásunk Mihályiból indult az evangélikus templom elől fél hétkor, aztán még két megálló után összegyűlt az egész csapat. A szép létszámú csapatban minden korosztály képviseltette magát, fiatal, középkorú és idős is. A kistalodi, magyarkeresztúri, mihályi, potyondi, vadosfai és zsebeházi közösség híveiből állt össze a 43 fős csapat.

Mihácsi Lajos tisztelendő úr ügyes szervezése lehetővé tette, hogy minden a tervezett rendben és időben zajljódjék.

Első megállónk a SOPRONI EVANGÉLIKUS GYÜJTEMÉNYEK épülete volt, ahol csatlakozott hozzánk az idegenvezetőnk is, *dr. Krisch András*, aki sok érdekességet elmondva, élményteljesebbé tette kirándulásunkat.

Az épületben meglátogattuk a múzeumot, belemerülve így a Soproni Evangélikus Egyházközség kezdeteibe és fejlődésébe. Az értékes múzeum modern berendezése nagy szakértelmet igazolt, ugyanis könnyebbé tette megérteni az egyház történetét. Lehetőség volt megtekinteni a levéltárat, és a könyvtárat is.

Az épület udvarán alkalmunk volt lapozgatni az „Evangélikus képeskönyvet”, ami nem éppen egy zsebkönyv, hiszen ennek a könyvnek egy lapja körülbelül 200 kg, de a lapok alján levő kis kerekek segítségével belelapozgathattunk könnyedén. Sok fontos információ van feltüntetve az evangélikus egyház múltjáról, jelenéről és jövőjéről. A Magyarországi Evangélikus Egyház Országos Irodájának Gyülekezeti- és Missziói Osztálya készítetett el a reformáció 500. évfordulójának tiszteletére. Ezek után sétánk folytatódott Sopron utcáin, templomok, nevezetes épületek látogatásával.

Utazásunk következő megállója Fertőrákos volt ahol a Fertő tavon egyórás sétahajózásra került sor.

Ennyi séta után már jöhetett az ebéd, mindenki számára volt elkészítve egy bőséges úti csomag, amelyet lehetőségünk volt elfogyasztani a Páneurópai piknik emlékhelyen. Ugyanitt megtudtuk a piknik helyhez fűződő esemény történetét és mondanivalóját Mihácsi Lajos tisztelendő úrtól, aki személyesen is részt vett az 1989. augusztus 19-i határmegnyitó békés pikniken. Az emlékeztetőül megmaradt drótkerítés darab még mindig visszahozta annak az időszaknak a kellemetlen emlékét azok szívében, akik abban a korszakban éltek, hiszen a zárt határok időszakát nem lehet és nem kell elfelejteni.

Az 1989. augusztus 19-én, Piuszpusztán megrendezett páneurópai pikniken több mint 600 NDK-állampolgár használta fel a vasfüggöny megnyílásának rövid időtartamát arra, hogy nyugatra szökjön, miután előzőleg röplapokon felhívták a figyelmüket a rendezvényre. A magyar határőrség, *Bella Árpád* határőr alezredes bölcsességének köszönhetően az érvényben levő tűzparancs ellenére sem avatkozott közbe.

Budapesten és főleg a Balaton térségében több ezer NDK-állampolgár várakozott a határátlépés esélyére, akik azonban nem bíztak a határ megnyitásában. Ez az oka, hogy a határnyitás ideje alatt csupán néhány száz fő távozott nyugatra.

A páneurópai piknik fontos mérföldkő azokban a folyamatokban, amelyek a német újraegyesítéshez vezettek. Minden évben augusztus 19-én emlékünnepet tartanak a határ megnyitásának helyén.

Ezután mi is tovább mentünk, átlépve az osztrák határt, és ellátogattunk Rusztra.

Mielőtt elindultunk volna városnézőre, Mihácsi Lajos tisztelendő úr egy kedves történettel intett arra, hogy mindig ébren figyeljünk Urunk hívó szavára. Ruszti sétánk alatt lehetőség nyílt a helyi evangélikus templom megtekintésére, ahol a helyi lelkész fogadott minket és mesélt a templom és a helyiség történetéről. Kis séta után buszra ülve eljutottunk Purbachba (magyarul Feketeváros), ahol borospincék sorát látogattuk, a városközpontot és a törökházat, melynek kis története van. A hagyomány szerint Kőszeg

ostroma idején egy portyázó török csapat Purbach felé indult. Erre a hírre a lakosok elmenekültek a városból. Mivel az ideérkező törökök nem találtak senkit, nyugodtan megdézsmálták a kamrákat és a borospincéket. Az egyik török katonának annyira ízlett az itteni bor, hogy berúgott tőle. Gondolta, pihen egy kicsit, és elaludt. Míg ő aludt, a társai elmentek. Később, mikor felébredt, látta, hogy egyedül maradt a csapatból. Mivel a portyázó csapat elment a városból, a lakosok visszajöttek házaikba. Az itt maradt török elbújt egy házban, és úgy gondolta, hogy éjjel majd a kéményen keresztül megszökik. Mikor a ház népe nyugovóra tért, a török felmászott a kéménybe, hogy kijusson a házból. Csakhogy amikor kidugta a turbános fejét a kéményen az éber éjjeliőrök észrevették és fellármázták a többieket. Így a török nem tudott elmenekülni. A város elöljárói hosszas tanácskozás után megkegyelmeztek neki, és megengedték, hogy ottmaradjon köztük, aki azután megkeresztelkedett és a ház urának szolgálatába szegődött. Miután meghalt a török, házigazdája egy szobrot állíttatott neki, amelyet házának kéményére helyeztetett. Azóta is ott látható a szobor a Törökpince kéményén.

A következő megállónk a Donnerskircheni Ferenc József kilátónál volt ahol 10 percnyi erdei sétával gyönyörű kilátás terült elénk a Lajta–hegységről.

Ezzel kirándulásunk végéhez értünk, és a csapat apraja meg nagyja buszra szállva elindultunk hazafelé Első megállónk Sopronba volt, ahol elbúcsúztunk idegenvezetőnkől, aztán Kisfaludon ritkult meg a csapat, és végre megérkeztünk a mihályi evangélikus templomhoz, ahonnan indult ez a kellemes nap.

A hosszú nap és fáradtság ellenére érezni lehetett, ahogy mindenki lelkiileg is feltöltődve tért haza, és egy újabb kellemes kirándulás élményét raktározhatja el emlékezeté kamrájába. Örvendek, hogy személyes átélője és résztvevője lehettem ennek a gyönyörű napnak.

(Kiss Csaba – Mihályi)

A kirándulást támogatta a Vadosfai Evangélikus Gyülekezet Alapítvány. Ezúton is köszönjük a résztvevők nevében.